

[Justitsministeren]

flygtningepolitik, og Danmark bør derfor deltage aktivt i bestræbelserne for at gennemføre en harmonisering på dette område.

Centrale elementer i en sådan koordineret politik må først og fremmest være en respekt for de internationale forpligtelser, som alle EF-landene har påtaget sig – navnlig i forhold til FN's flygtningekonvention. EF-landene må samtidig sikre sig, at kun de udlændinge, der opfylder betingelserne herfor, får lov til at indrejse til EF-området. Det er vigtigt, at de andre EF-lande – ligesom Danmark – foretager en målrettet indsats mod illegal indvandring og opretholder en kontrol ved grænserne.

Europa kan naturligvis ikke lukke sig inde bag en mur og være sig selv nok. EF-landene må prøve at finde nye veje f.eks. i form af en koordinering af den bistand, som gives til landene uden for Europa, og ved i det hele at bidrage til at skabe anstændige levevilkår – politisk såvel som økonomisk – for de millioner af mennesker, for hvem en fremtid i Vesten står som det eneste håb. Der må således iværksættes en målrettet støtte og udviklingsbistand til de lande, der i dag og i de kommende år må forudses at producere de store antal flygtninge.

6. Forslag til ændringer af udlændingeloven

Jeg har i mit oplæg til »En ny udlændingepolitik« bl.a. peget på, at det er nødvendigt, at der gennemføres en reform på sagsbehandlingsområdet med henblik på at fremme den ønskelige hurtige sagsbehandling. En sådan reform bør bl.a. føre til, at der sker en afkorting af den tid, som medgår til sagsbehandlingen i alle led fra den pågældende udlændings ankomst til Danmark og – i tilfælde, hvor der ikke findes grundlag for den ansøgte opholdstilladelse – indtil udrejsen. En opstramning af procedurerne må således omfatte hele sagsbehandlingssystemet.

En sådan reform bør føre til, at klagemulighederne ikke længere kan benyttes til at trække opholdet i Danmark i langdrag. Der bør f.eks. ske en opstramning af praksis, således at klager og genoptagelsesbegøring ikke – således som det i dag er tilfældet – automatisk tillægges opsættende virkning. Der må i stedet foretages en konkret vurdering af, om der er grundlag for at tillægge klagen eller genopta-

gelsesbegøringen opsættende virkning. I dag er det i praksis således, at behandlingen af asylansøgninger i nogle tilfælde kan trække ud i op til 2-3 år, især hvis den pågældende asylansøger udnytter alle klagemulighederne. Der bør derfor gøres en indsats for at nedbringe sagsbehandlingstiden, således at der som hovedregel kan træffes afgørelse i sagerne i løbet af 6-8 måneder.

I det omfang, der kan opnås en hurtigere og mere effektiv sagsbehandling ved på specielle områder eller i kortere perioder at tilføre yderligere ressourcer til behandlingen af asylansøgninger, bør vi også alvorligt overveje dette.

Ved ændringen af udlændingeloven i 1985 blev der indført mulighed for at træffe afgørelse i asylsager efter en særlig procedure for åbenbart grundløse ansøgninger. Efter denne ordning kan Direktoratet for Udlændinge, efter at sagen har været forelagt for Dansk Flygtningehjælp, bestemme, at afgørelsen i en sag, hvor ansøgningen må anses for åbenbart grundløs, ikke kan indbringes for Flygtningeknævnet. Denne ordning bør udvides ved at tilføre yderligere ressourcer til den første fase, således at der i langt flere sager kan foretages en vurdering – allerede på grænsen eller umiddelbart efter modtagelsen – af, om en ansøgning om opholdstilladelse efter reglerne om flygtninge er åbenbart grundløs. En sådan ordning vil naturligvis fortsat skulle administreres i et samarbejde med Dansk Flygtningehjælp.

Et andet punkt, hvor det kan overvejes at sætte ind, er over for ambassadeansøgninger, der i dag udgør et særligt problem, idet både Direktoratet for Udlændinge og Flygtningeknævnet belastes helt urimeligt af de mange tusinde ansøgninger, der er indgivet på danske ambassader i udlandet. Jeg har i mit oplæg nævnt, at man kunne give ambassaderne mulighed for, med bistand af udsendte medarbejdere fra Direktoratet for Udlændinge, at udskille de mange helt klare afslagstilfælde, samtidig med at klageadgangen begrænses, således at man undgår den helt unødvendige belastning af klageinstansen. En anden og bedre løsning vil imidlertid være, at man ophæver den nugældende regel i udlændingelovens § 7, stk. 4, og i stedet indfører en ordning, hvor ansøgningen i udlandet henvises til UNHCR, der herefter foretager en vurdering af ansøgernes særlige tilknytning til Danmark.